

onniksorden
nyancersen),
ngen bederf
l hadden ze
ler het volk,
Flagellanten,
st meer dan

k, naar ver-
nederlijke, in
n resultaten
: verval van
en daardoor

rmatorischen
Zcart, Suzo,
i nadruk op
gemeenschap
aanschuwing
oor volgond,
s Gemeenen
zonder ge-
n arbeidden
toe op het
erwijzen der
oor het een-
zij geofond
andere be-
ste vertegen-
atoren voor-

es gemeenen
Indesheimer
in 1471). En
dat wel „het
ur“ genoemd
te gedachten
den werd de
het, dat dit
grooten in-
tijd van den
Kempis een
vorming, in
m e n s c h e n
traks, in zijn
ie der kerk,
in moge hij
lenga terecht
wortelt toch
sberleid.
lempis' werk

eft het zijn
Wielenga het
ar het heilige
het goede“
oefening van
God, omdat

Wielenga een
vertaling naar
nidelijke aan-
grondtekst en
hmisch taal-
rts aan den

doet Dr Wien
hij handelt
t algemeen,
en van Tho-
rechtvaardig-
treedt en het
dt gezien, te
g verzeker-
thisch volgen
daardoor al
chtelijk offer-
et voldoende
dig komt te
die door het
es heeft voor
seldig is het
het geyaar
aan den mo-
o“ aan „de
ndom ten op-
plichten des
deze gevaren
voor onzen
nystiek chris-
geviel komt
deugden van
an zijn toon-
ten, de diepe
het waarlijk
er navolging-
ijd, die „het
een cultureel
behandelt.

a zijn nieuwe
tanduiding in
werp, en in-
voegingen en
vertaling zelf
i verwachten.

goed en zuiver gestyleerd Nederlandsch, rhythmisch
vaak en in eenvoudigheid schoon.

Wie de Imitatio Christi nog niet ken- neme dan
dit boek ter hand. Hij zal er in vinden, wat de
titel omtrent den inhoud van het „eerste boek“
zegt: „vermaningen, nuttig voor het geestelijk
leven“.

C. T.

UIT DE BUITENLANDSCHE KERKEN.

Godsdiensten der wereld.

Van alle bewoners der aarde vormen de Christenen 85 pct., de Boeddhisten 27 pct., de Mohammedanen 15,4 pct., de Brahmanen 14 pct., de heideneu 8 pct. en de Joden 0,6 pct.

In Europa en Amerika behoort 95 pct. van de bevolking tot het Christendom, in Australië 85 pct., in Afrika 5 pct. en in Azië 2,8 pct.

Van alle Christenen ter wereld zijn er 68 pct. woonachtig in Europa, 25 pct. in Amerika, 4,6 pct. in Azië, 1,4 pct. in Afrika en 1 pct. in Australië.

Van alle Christenen zijn 68 pct. Katholiek, waarvan 47 pct. R.-K. en 21 pct. Gr. K. en 32 pct. Protestant en van de Christenen in Europa zijn 74 pct. Katholiek (47 pct. R.-K. en 27 pct. Gr. K.) en 26 pct. Protestant.

De verhouding tusschen R.-K. en Protestant is dus over de wereld 3:2, in Europa 2:1 en in Duitschland naar de schrijver er aan toevoegt 1:2, omdat in Duitschland 1/3 van de bevolking R.-K. en 2/3 Protestant is. („Christliche Welt“.)

Buddhisten in Amerika.

Los Angeles heeft één van de grootste Buddhistische tempels in de wereld. Hij werd door den hoogsten hoogaardigheidbekeerder van het Buddhistisch geloof in Japan, Count Lord-Abbot Sonyu Otani, lid van den Japanischen adel en zwager van den keizer, ingewijd. Het gebouw kostte 250.000 dollar en de inwijding was een gebeurtenis van internationaal belang. Het is de grootste tempel in Amerika, met 2500 lidmaten.

'Was nog niet zoo lang geleden, dat de Buddhisten in dit land begonnen te werken. In 1899 zonden zij hun eerste zendingen naar Amerika en nu tellen zij dertig tempels langs de kust van den Pacific. Alles samen zijn er reeds drie-en-zeventig tempels van dit geloof in het land. („The Banner“.)

Kerkenbouw in Rusland.

Zelfs de Sovjetpers kan aan de religieuze ontwakning onder de bolsjewistische fabrieksarbeiders niet meer met stilzwijgen voorbijgaan. Zoo wordt b.v. bericht, dat de arbeiders van de groote tekstelfabriek in de provincie Wladimir, die onder den naam „de Kommunistische Voorhoede“ bekend is, met den arbeid hunner handen een kerk hebben gebouwd. In deze fabriek werken 7000 arbeiders. Een andere kerk is door de arbeiders van een kleederfabriek gebouwd, die den naam „Roode Oktober“ draagt. Hier namen 2000 arbeiders aan den bouw deel. In de provincie Smolensk zijn 8000 arbeiders van een spinnerij op 't oogeblik met de oprichting van een Godshuis bezig. In alle gevallen is het materiaal met behulp van bijdragen gekocht, die de arbeiders vrijwillig oprachten. In de fabriek „Roode Oktober“ werd een commissie gevormd, die op iederen betaaldag een bepaalde bijdrage van de arbeiders inde. Op deze wijze werd langzamerhand een som van 40.000 Mark bijeengebracht. De nieuwe kerken werden vlak naast de oude opgericht, die de Sovjetregering had laten sluiten en in klubgebouwen en bioskopen laten veranderen. De sovjetpers is ten zeerste verontrust, daar het in deze drie gevallen over een arbeidersgroep gaat, die totnogtoe als volstrekt bolsjewistisch te beschouwen was. Er is ook hier niet maar sprake van afgelegen uithoeken, maar van de voornaamste industriestreek. — „De Geest waait waarheen hij wil.“ Hem kan ook geen nog zoo goddelooze propaganda tegenhouden. („Reformierte Kirchenzeitung“.)

De Princeton-kwestie II.

In zijn tweede artikel gaat Ds Keegstra in de (Am.) „Wachter“ op de eigenlijke kwestie in.

In een vorig artikel hebben we met weinige woorden trachten aan te geven de dieper liggende grond, waaruit de moeilijkheden met betrekking tot het Princeton Seminary zijn voortgekomen. De tegenstelling tusschen de Orthodoxen, die zich eerlijk en getrouw aan de Presbyteriaansche belijdenis en kerkregering willen houden en de Modernisten, ligt naar ons onderzoek, dat we instelden, duidelijk aan die moeilijkheden ten grondslag.

Bewaerd wordt er wel, dat de oneenigheden niets met het confessioneele standpunt van Princeton uit te staan hebben, doch slechts de administratie der inrichting betreffen. En toch komt het ons voor, na alles wat we in den laatsten tijd over de zaak lezen en hoorden, dat die bewering slechts den schijn der dingen ons te zien geeft, maar de werkelijkheid verborgen houdt.

Uit het volgende mogen de lezers oordeelen.
In Mei, 1926, was Dr J. Gresham Machen door de Board of Directors benoemd als professor in Apologetics and Christian Ethics. Nadat een tweede Board (Board of Trustees) de noodige bepalingen aangaande het salaris had vastgesteld, werd de benoeming aan de General Assembly in 1926, te Baltimore, ter approbatie voorgesteld.

De Assembly echter keurde de benoeming niet goed, maar sprak ook haar veto niet uit. Tegen de benoeming van Dr Machen rezen bezwaren en gingen stemmen op. Op de zuiverheid en degelijkheid van zijn onderwijs was niets aan te merken, de roem zijner wetenschappelijkheid kon niet weersproken worden, de Board of Directors was wel voldaan over zijn werk in 't verleden (Prof. Machen doceert reeds meer dan twintig jaren in het Nieuwe Testament), de studententontvingen het bericht van Dr Machen's benoeming met enthousiasme, maar er was iets in zijn karakter en op-

treden, iets, hlijkbaar moeilijk te omschrijven, waarom sommigen hem niet wilden. (Dat moeilijk te omschrijven „iets“ komt mij voor te zijn niets anders dan een moedig en mannelijk verzet tegen den Modernistischen invloed in zijne kerk met hare scholen en verigen iver voor de waarheid, zooals die tot nu toe te Princeton werd geleerd en verdedigd.)

Dat „iets“ werd oorzaak, dat de General Assembly zijne benoeming noch goed- noch afkeurde, maar eene commissie benoemde, om aangaande de toestanden in het seminary een grondig onderzoek in te stellen, de gezegen geschillen zoo mogelijk uit den weg te ruimen en op de volgende vergadering van de Assembly te rapporteren.

De officieele opdracht luidde als volgt: „That the Assembly appoint a committee of three ministers and two elders to make a sympathetic study of conditions affecting the welfare of Princeton Seminary, and to cooperate responsively with seminary leaders in striving to adjust and harmonize differences and to report to the next Assembly.“

„That as a corollary to this action the Assembly reserve judgment and take no action, either in approval or disapproval of the election of a professor in the Seminary of Princeton, until the committee shall have reported“.)

Reeds in dit besluit ligt iets ongerijms, een fout, waardoor niet alleen aan den benoemden professor onrecht werd aangedaan, maar blijkbaar tegen den vasten regel der Assembly werd gezondigd, daar de „law of the Church“ (wij zouden zeggen de kerken-orde) bepaalt, dat wanneer een General Assembly de benoeming van een professor noch goed- noch afkeurt door haar veto, de benoeming dan automatisch in effect gaat.

Men ziet, wat de Assembly te Baltimore hier deed en zich schuldig maakte tegenover haar eigen konorde.

Bovendien zijn er in de handelingen der aangestelde commissie onderscheiden fouten aangewezen, die duidelijk aantoonen uit welken hoek ook hier de wind waaide.

Volgens de bewering, die op het allernauwst in heel deze zaak betrokken waren, is het onderzoek der commissie niet „sympathetic“ geweest. Veelster kenmerkte het zich door kwalijk verborgen antipathie tegen de meerderheid van de faculteit (Orthodox) en eveneens tegen de meerderheid van de Board of Directors, die Dr Machen de benoeming had gegeven. Al wat men begeerde van de commissie was „onpartijdigheid, recht en een sympathetische behandeling, vrij van buitenliggende invloeden,“ maar die heeft men naar het oordeel der directors niet ontvangen.

Ook was er niet die samenwerking van de commissie met de „Seminary leaders,“ waarvan de officieele opdracht spreekt. „The committee has not cooperated responsively with Seminary leaders,“ zoo wordt er door de meerderheid der directors gezegd. Behalve dat de commissie in November ééne vergadering hield met de Board of Directors van ongeveer drie of vier uren, en waarvan heel wat tijd werd besteed aan dingen, die voor de zaak nauwelijks of geen betekenis hadden, heeft de commissie de Board zoo goed als geheel genegeerd.

In de derde plaats is er door de commissie niet voor gezorgd, dat haar rapport tijdig gepubliceerd werd. Naar een vaststaanden regel moeten alle rapporten van commissies der Assembly vóór den 1sten April in handen van den staded clerk zijn. Dit is natuurlijk, opdat men vóór de vergadering der Assembly zulke rapporten zal kunnen bestudeeren en zoo noodig publiek in de bladen beoordeelen. Maar dit rapport van ongeveer twee honderd bladzijden kwam even vóór dat de Assembly samenkwam, uit en gelegenheid tot voldoende bestudeering en bespreking vooral, was er niet. Verontschuldiging op grond van gebrek aan tijd, schijnt hier niet te kunnen gelden; want toen de commissie van 7 tot 11 Maart in Chicago vergaderde, verdaagde men tot den 23sten Mei, even voor de opening der Assembly te San Francisco. Daar was dus hlijkbaar de toeleg om het rapport niet eerder te publiceren dan aan 't begin der vergadering in San Francisco.

Wel is er toen uit nood nog ééne vergadering in Chicago belegd den 25sten April en schijnt de publicering van het rapport daardoor vervroegd te zijn, maar dit werd gedaan hlijkbaar op aandrang van scherpe protesten. Maar ook met die verhaasting was er, noch voor de afgevaardigden, noch voor het publiek, voldoende tijd om het levig rapport in te studeeren en er in de bladen de zoo noodige bespreking aan te wijden.

Indertdaad, bovengemelde omstandigheden hebben al den schijn van partijdigheid bij de commissie.

'Is waar, bovenstaande mededeelingen hebben we ontleend aan berichten van hen, die op de hand van Dr Machen zijn (voorzichtigheidsshalve melden we dat opzettelijk); maar nergens hebben we ook maar iets gevonden, dat die berichten weerlegt.

Eindelijk kwam dan het rapport in het licht. We kunnen er niet aan denken natuurlijk, om in bijzonderheden daarover te schrijven.

Toch is er tweërlei, waarop we de aandacht wenschen te vestigen, en dat betreft wel de hoofzaak en toont onzes inziens onwederprekelijk aan, hoe eenzijdig de commissie was en hoe zeer ze hare opdracht te buiten ging.

In plaats van met een bericht van de gewenschte vereeniging der partijen na vereffening der geschillen, komt men met adviezen, waarvoor de opdracht, dunkt ons, hoegenaamd geen autoriteit gaf.

1. Een advies tot reorganisatie met betrekking tot het beheer der school; ziedaar het eerste.

Duaver stond het seminary onder beheer van een tweetal boards, namelijk een Board of Directors en een

1) In het kort en vrij woorgegeven: De Synode benoemt een commissie van drie predikanten en twee ouderlingen om een „sympathetic“ onderzoek in te stellen naar wat goed en noodig is voor het seminary te Princeton. Deze commissie moet ten nauwste samenwerken met de leiders van het seminary te Princeton, een juiste en goede oplossing trachten te vinden en daarvan rapport uit te brengen op de volgende Synode.

Vóór dien tijd zal de Synode niets doen noch ter goedkeuring noch ter afkeuring van de verkiezing van een hoogleeraar aan het seminary te Princeton.

Board of Trustees. De eerste heeft het bestuur over de geestelijke belangen der inrichting, zooals onderwijs en benoeming van professoren, enz.; de laatste heeft de verzorging der stoffelijke belangen te behartigen, zooals financiën, gebouwen, gronden, enz.

Maar nu adviseert het rapport tot reorganisatie onder één board in plaats van twee. Een samenstelling of samensmelting dus, die wel heel onschuldig schijnt, maar groote gevolgen zal hebben.

Niet Presbyteriaansch is deze reorganisatie, waar in de Presbyterian Church alle andere inrichtingen en organisaties door twee lichamen of boards beheerd worden.

We laten ons er niet over uit, welke wijze van bestuur de beste geacht moet worden. Maar dit is opvallend, dat buiten de opdracht om, er zulk eene reorganisatie aanbevolen wordt en dan wel een reorganisatie, die tegen de policy der kerk ingaat en het plan der school totaal wijzig.

Intusschen vergele men niet, dat de Board of Directors bestaat uit mannen, die met hart en ziel staan op het oude, welbekende, confessioneele standpunt van Princeton's Seminary, terwijl de Board of Trustees grotendeels bestaat uit mannen, die overhellen tot de andere zijde. Eene samensmelting of reorganisatie zal dus uitloopen op één lichaam, waarin conservatieven en modernisten samen alle aangelegenheden zullen beheeren. Zoo krijgen alle partijen, fundamentalists, modernists en de middle-of-the-road mannen, dus alle gelijke stem in het kapittel en wordt het seminary naar den zin van Dr Ross Stevenson dus de school van en voor geheel de kerk, met hare verschillende richtingen en confessioneele kleuren.

En nu zal zulk eene oplossing velen wel heel aannemelijk voorkomen; want zoo ontvangen immers alle partijen evenveel recht en voordeel van de eigen school. Maar, zoo mogen we vragen, waar blijft Princeton zelf, waar de school, die zoo lange jaren het bolwerk was voor de Gereformeerde leer in de kerk, waar het onderwijs, dat van heinde en verre gezocht werd door edele en godvreezende jonge mannen, die er de voorbereiding zochten voor eene bediening des Woords, die boven alles de eere Gods zoekt? Zulk eene reorganisatie mag eene eenheid bevorderen, maar geen eenheid op het vaste fundament van Gods onfeilbaar Woord.

2. En dan het tweede advies der commissie betreft de benoeming van Prof. Machen en houdt feitelijk in, dat uitspraak over die benoeming zal worden uitgesteld, totdat de reorganisatie zal hebben plaats gehad. Het weekblad The Presbyterian noemt dat eene recommendatie tot eene wetteloze daad en ze is dat, bezien in het licht van den regel, dat eene benoeming tot professor aan het seminary automatisch in effect gaat, als de Assembly die benoeming niet goed- of afkeurt.

Met diepe droefheid hebben we het laatste jaar den gang van zaken in de Presbyterian Church en vooral met betrekking tot het Princeton Seminary nagegaan. Men kon 'zien, waarop aangestuurd werd en de commissie heeft te San Francisco haar pleit gewonnen.

We kunnen niet anders zien, of de politiek en niet eene gezonde politiek, heeft het hier gewonnen. Niet de waarheid en oprechtheid triumfeert in deze zoo gewichtige zaak, maar de list en de vrijpostigheid, om bestaande kerkelijk vaststaande bepalingen te negeren. Met den schijn van te ijveren uit liefde voor geheel de kerk en tot hare eenheid, heeft men gewerkt aan losmaking van hare voornaamste school van haren grondslag in het onveranderlijke Woord van God.

Zeer gaarne zouden we wenschen, dat heel ons onderzoek der laatste maanden met de conclusies, die we trokken, nog bewezen werden een groote vergissing te zijn geweest. Want het verlies van het oude en geliefde Princeton, zooals het onder ons bekend stond en gewaardeerd werd, wordt een pijnlijk verlies, niet alleen voor de Presbyterian Church, maar voor heel de Kerk van Christus in ons land.

Ook ons vervullen deze dingen met zorg. Voorzover wij op zulk een verren afstand deze kwestie beoordeelen kunnen, hebben wij weinig hoop op een oplossing, welke uitvalt ten gunste van het Calvinisme in Amerika. Dat „iets“ in het karakter van Prof. Machen zal wel een doekje voor het bloeden zijn. Laut er al „iets“ zijn. Dan weegt daar zijn wetenschappelijke naam toch zeker wel doorslaand tegen op. Daar was ook wel „iets“ in het karakter van Calvin. Zelf sprak hij van het onstuimige beest. Als hij tot reformator „gekozen“ had moeten worden, zou hij het misschien nooit zijn geworden.

Gelukkig, dat God zelf de reformatoren roept. In het geval van Prof. Machen zal Ds Keegstra echter wel gelijk hebben. Wat wij van anderen hoorden, bevestigt ons daarin. Hij zal den liberalen heeren niet „soepel“ genoeg zijn. Wie „soepel“-orthodox is heeft daar gelijk hier een voorsprong. En toch hebben we in onzen principiëel wegglijdenden tijd vóór alles noodig mannen van beginselvastheid. Geve God Prof. Machen genade geen duim-treed te wijken.

HEPP.

PERS-SCHOUW.

Het promotierecht voor de Theol. School.

Nog steeds houdt de zaak de aandacht van de kerkelijke pers gespannen. Het is te betreuren, dat in een enkel geval de toon ietwat beneden het gewenschte peil staat, en dat met name tegen het artikel van Prof. Grosheide bezwaren worden ingebracht, die niet juist zijn. Niemand kan dit meer betreuren, dan wie, in hetzelfde geval verkeerende als ik, voorstander is van de erkenning van het recht, dat bepleit wordt. Wil men het doel bereiken, nu, of in de toekomst, dan is zuiverhouding van